

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 426/2015
10.06.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић, Божидара Вујичића, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле Б.П. из Р., чији је пуномоћник И.А., адвокат из В., против тужене С.б. за р. Б. из Б.Б., чији је пуномоћник М.Р., адвокат из Б., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2264/14 од 11.09.2014. године, у седници одржаној 10.06.2015. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2264/14 од 11.09.2014. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2264/14 од 11.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 883/13 од 27.03.2013. године ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи исплати на име неисплаћеног додатка на зараду за редован рад за временски период од 19.09.2010. године до 19.09.2013. године појединачне износе, ближе одређене у изреци, са каматом на сваки износ; ставом другим изреке, наложено је туженој да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 68.700,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2264/14 од 11.09.2014. године одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Бујановцу П1 883/13 од 27.03.2013. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о ревизији тужене применом члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. истог закона за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег

интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Тужена се у ревизији позива на различиту судску праксу у поступању у предметима у којима тужиоци, запослени у здравственим установама на територији општина Б., П. и М., траже накнаду штете због мање исплаћене плате, која им припада на основу Закључка Владе Републике Србије број 121-14 и 320/2001-2 од 18.12.2001. године. У ревизији се наводи да је у идентичној чињеничној и правној ситуацији Апелациони суд у Крагујевцу заузео став да тужилачка страна има право да захтева разлику увећане зараде пред судом, само ако је она утврђена посебним појединачним актом тужене – а није исплаћена тужиоцу, те да се наведени закључак Владе Србије не примењује непосредно.

Међутим, тужена није приложила одлуку Апелационог суда у Крагујевцу на коју се позива у ревизији. Странка која подноси посебну ревизију, због уједначавања судске праксе, дужна је да уз ревизију достави судску одлуку на основу које Врховни касациони суд утврђује да ли су испуњени услови за изузетну дозвољеност ревизије. Како се о различитом поступању судова не одлучује на основу ревизијских навода, већ на основу судских одлука, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку и одлучио као у ставу првом изреке решења.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Чланом 403. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 19.09.2013. године, а вредност предмета спора је 177.518,42 динара.

Обзиром да вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, што је законски лимит за изјављивање ревизије, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке на основу члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**